

liberal ungdom

Nummer 4/2019 TEMA: Partiet

luf

LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET

liberal ungdom

Ledare

Under mina första veckor på universitetet känner jag mig som jag tror att partiet skulle känna sig, om (L) var en människa.

Jag undrar hur allt ska gå egentligen. Jag ser mig omkring och vet inte vilka personer som kommer bli mina kompisar, eller ens vilka jag kommer ogilla. Vad är viktigt, vilka frågor tål att struntas i? Jag vet inte säkert om jag har hamnat helt rätt, om de beslut jag fattat kommer visa sig vara vettiga när jag står där sedan med facit (och förhoppningsvis en examen) i hand. Om det nu visar sig att det har blivit fel alltihop, är jag då stark nog att backa bandet och börja om från en annan riktning? Jag är onekligen något vilsen.

Så tror jag även partiet känner sig. Den nya ledningen försöker samla ihop sig, men måste akta sig för att springa för fort åt för många håll. Oavsett allt som varit, så måste vi ju trots allt börja härifrån. Höstmörkret lägger sig till rätta runt omkring oss, och det är dags att prioritera rejält kring de få soltimmar vi har framöver.

Det blir nog bra till slut. En folktopartist har nio liv, som det gamla ordspråket lyder. Vågar vi inte göra misstag, så har vi ingenting att lära oss av.

Med detta års sista nummer passar vi på att blicka framåt. Redaktionen har arbetat med partiet som tema, och eftervalsanalyser blandas med framtidstro. Vår nye förbundssekreterare skriver om sina visioner, vår rättspolitiska talesperson förklarar tiggeriförbud, Emmy Scilaris berättar om Internationella utskottets senaste resa, och den sedvanliga FO-krönikan har en ny signatur.

Trevlig läsning, så hörs vi till våren igen!

Karin Pettersson,
Redaktör

innehåll

TEMA: Partiet

S 2-3 Ledare, redaktion och produktion

S 4-5 Hänt i LUF-landet

S 6-7 Vad Greta Thunberg kan lära av LUF

S 8-10 Liberalernas kris är inte liberalismens kris

S 11-12 Låt inte skolan hamna i skuggan

S 13-16 En ny era

S 17-19 Vad kan vi lära av Kristdemokraterna?

S 20-21 Är det en mänsklig rättighet att få tigga?

S 22-23 Vad är ett namn?

S 24-25 Vems jobb är det egentligen att vara vuxen?

S 26-27 FO-krönika: ostbågar och partiets framtid

S 28 Baksida

redaktion och produktion

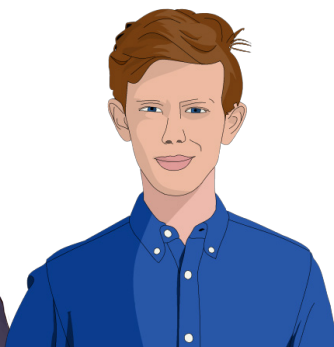
Kontakta redaktionen på: karin.pettersson@me.com

Karin Pettersson
Redaktör

Marcus Willershausen
Skrivent

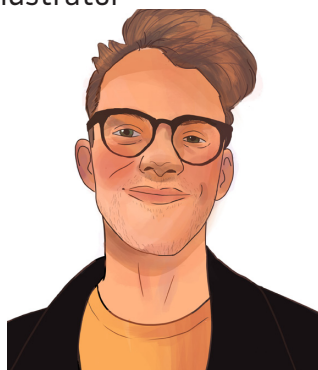
Edvin Mårtenson
Illustratör

Love Frisell
Skrivent

Ani Daspanyan
Skrivent

Philip von Schéele
Skrivent

Ansvarig utgivare

Thea Andersson

Layout och redigering

Elin Oskarsson / Karin Pettersson

Tryck

Danagård Litho

Omslag

Edvin Mårtenson

Alla bilder licensierade under
Creative commons

Liberal ungdom ges ut av
Liberala ungdomsförbundet och
utkommer fyra gånger om året.

LUF är Liberalernas ungdomsförbund, och
verkar för individuella rättigheter, mark-
nadsekonomi och global frihet.

Bli medlem på luf.se.

**LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET**

hänt i luf-landet

Sedan det förra numret av Liberal Ungdom har en hel del hänt i del LUF-landet. Den stora höjdpunkten har varit årets kongress i Västerås där Joar Forssell avgick som förbundsordförande och efterträddes av Romina Pourmokhtari.

Verksamhetsårets förbundsstyrelse består av tio personer, och Romina Pourmokhtari får sällskap i förbundets presidium av förste vice, Christoffer Karlsson och andre vice, Linnéa Bjärum. En ny styrelse innebär också givetvis nya ansikten och nya talespersoner. Frida Jansson, som sedan 2017 varit ordförande i LUF Skåne, är förbundets nya näringslivs- och integrationspolitiska talesperson. Olle Johnsson och Victoria Viklund, före detta vice ordföranden i LUF Väst är nu LUF:s nya utrikespolitiska respektive rättspolitiska talesperson. Nytt ansvar för utbildningsfrågor har Erik Berg från Dalarna fått.

Fotograf: Wilhelm Sundman

Fotograf: Wilhelm Sundman

Engagemanget för frihetskampen i Hongkong har varit stark runt om i LUF-landet, och i både Stockholm och Göteborg har flera manifestationer arrangerats där vi har visat vårt stöd för demonstranternas kamp mot den kinesiska regimen.

I och med att deras vice ordföranden valdes in i förbundsstyrelsen i augusti höll LUF Väst ett extrainsatt årsmöte under oktober där Emmy Scilaris och Liv Näslund fick medlemmarnas förtroende att sitta i presidiet som leds av distriktsordförande Soroush Rezai. Nya ledamöter i distriktsstyrelsen är Alec Sintorn och Ani Dasparyan.

I Västmanland har inte bara hunnit med att arrangera en kongress under ledning av distriktsordförande Anton Holmlund, de har även haft ett höstårsmöte där fyra nya namn tog plats i distriktsstyrelsen. Grattis och lycka till hälsar vi till Julia Fritz-Tikkanen, Simon Nykiar, Maria Wennberg och Leonard Bektas.

Nu väntar Liberalernas landsmöte i Västerås där många LUF:are kommer närvara för att försöka få så stort genomslag för LUF:s politik som möjligt. Några av förbundets prioriterade frågor är bland annat fixrum för missbrukare, fri arbetskraftsinvandring och en narkotikapolitik som bygger på fakta istället för moralism.

Marcus Willershausen

vad Greta Thunberg kan lära av LUF

Fridays for Future är historiens största proteströrelse. Den har svept över världen och samlat miljontals demonstranter. Greta Thunberg har gjort miljöfrågan aktuell och för det ska hon hyllas. Ungdomar fyller gator och torg i länder där ingen tror att miljöpartier ens kan finnas. Greta har bemästrat konsten att demonstrera - men politisk förändring byggs genom att organisera. Därför är det mycket bättre att vara med i LUF än att demonstrera.

Organisation som logistik

Engagemang och vilja räcker inte hela vägen - till slut så måste någon producera skyltarna, söka polistillstånd och bestämma plats. För det krävs beslutsfattare. Den amerikanska generalen Robert H. Barrow lär ha sagt "Amateurs talk about tactics but professionals study logistics." Varje demonstration blir som ett militärt slag i kampen för att få spridning för sin åsikt. Men för att utkämpa ett krig måste du ha en fungerande logistikkedja. När något går fel så behövs ansvarsutkrävande. En rörelse som bara drivs av en person och i övrigt är helt platt riskerar att bli tillfällig. LUF kan ses som ett logistiksystem, som en fabrik, som ständigt levererar nya kaffekokare,

debattörer och politiker.

Organisation som minne

Det finns anledningar till att det på Förbundsexpeditionen står mappar med allt kampanjmaterial som LUF någonsin producerat. Ett organisatoriskt minne gör att medlemmen kan hitta sin roll i organisationen. Man kan känna igen sig i tidigare förträdare - kanske är man en proffsjurist som Anna Horn? Eller en superdebattör som Anders Rehnberg? Man kan minnas och hylla framstående personer inom rörelsen som sedan gått vidare, de blir inspiratörer och vägvisare för de som ännu inte kommit så långt i sitt engagemang. I en Thunbergsk organisation blir däremot varje dag en nystart.

Organisation som kyrka

En sakfråga är nog så viktig att engagera sig för - men ett långsiktigt engagemang kräver en tro. Ritualer och ceremonier stärker medlemmarna och påminner dem om vad deras uppgift är. I en kyrka bygger man mening och sammanhang. Man möts inte bara fysiskt utan i tanken. Idéerna som är grunden i vår organisation kan aldrig avgå, kan aldrig tackas av.

LUF är inte helt olik en religion. Vi har ett prästerskap (förbundsstyrelsen) som är uttolkare av guds vilja (handlingsprogrammet). Vi har ett årligt kyrkomöte och regionala pastorer ute i landet som

förkunnar läran. Vissa är snabba med att kalla en för fanatiker men för mig är att vara en del av något större själva grunden till en politisk organisation. Annars är man bara en intresseorganisation.

Så Greta Thunberg - det är bra att du demonstrerar. Jag hoppas dock att du engagerar dig politiskt, precis som LUF:s medlemmar, för att det är i politiska organisationer idéer lever. Det är här de blir verklighet på riktigt.

Christian Brundu
Förbundssekreterare

liberalernas kris är inte liberalismens kris

Tänk om allt du läst i tidningarna om liberalismens kris inte stämmer.

I somras under utbildningen Liberala Akademin bjöd Liberala Studenter in krönikören och författaren Viktor Barth-Kron för att prata om Liberalerna. Hans tes var enkel: den organiserade liberalismen i Sverige är i kris men det går ganska bra för ideologin i övrigt. Emmanuel Macrons opinionssiffror är överlägset högst bland franska presidentkandidater, Slovakien fick en liberal president och i Europaparlamentet är liberaler den största gruppen om gröna inkluderas. Även i Sverige går det bra – bortsett från Sverigedemokraterna och Vänsterpartiet ifrågasätter inte något parti samhällsordningen. Det politiska läget i Sverige är mer liberalt än länge, ändå röstar ingen på det liberala partiet med stort L. Varför?

Barth-Kron menar att konfliktlinjen i svensk politik inte alls går mellan de två sidorna GAL (grön, alternativ, liberal) och TAN (traditionalistisk, auktoritär, nationalistisk). Orden betyder ingenting när

de appliceras på verkligheten och analysen fallet platt och blir obegripligt komplicerad. Till exempel är ett slöjförbud för barn onekligen auktoritär politik och att som förälder tvinga på slöja på sina barn är både auktoritärt och traditionalistiskt, och en liberal hållning i frågan möjliggör ett mer TAN- samhälle. Den riktiga konfliktlinjen, menar Barth-Kron, går mellan två liberala inriktningar och skär rätt genom Liberalerna.

Låt oss kalla inriktningarna för principliberalism och resultatliberalism, där principliberalism skapar politik som bygger liberala principer och värderingar, medan resultatliberalism är mer materiellt lagd och utgår från hur samhället ser ut och leder till politik som i sig inte nödvändigtvis är liberal, men har liberala mål. Här hör bland annat hård integrationspolitik hemma. Den ställer krav på människor, tvingar dem till anpassning och lägger sig andras värderingar, men om den fungerar blir konsekven-

sen ett liberalare samhälle utan hedersförtryck, med fler människor i arbete och mindre utanförskap.

Det är en trött klyscha vid det här laget, "att vara liberal är att vara kluven", men Liberalerna har inslag av både princip- och resultat-liberalism, och sannolikt är det därför partiet ofta uppfattas som otydligt. Tidigare förbundsordförande Joar Forssell beskrev det bäst – vi är tydliga i varje enskild fråga men tillsammans bildar politiken ett spretigt paket som inte alltid känns sammanhängande. Hur hänger höjda försvarsanslag ihop med upplösandet av nationalstaten Sverige, tuffare kunskapskrav med åtgärder mot psykisk ohälsa och lägre marginalskatter med obligatorisk a-kassa?

Gemensamt för förslagen är förstås att alla är bra politik. Priset Centerpartiet betalat för sin tydlighet är att deras budskap blivit rena banaliteter, precis som deras valkampanj "Framåt!". Kristdemokraterna, det andra tydliga partiet som även de växt anmärkningsvärt mycket de senaste åren, har på grund av sina starka ställningstaganden mot regeringen tvingats göra piruetter runt sin egen politik för att alltid vara i opposition mot regeringen. Det är därför är de plötsligt för värnskatt. Det kan kännas lockande att härma en liknande strategier men ett snabbt ökat väljarstöd ger inte nödvändigtvis en långsiktig tillväxt i opinion. Det lärde vi oss den hårda vägen 2006, när Alliansen vann en egen majoritet men Folkpartiet tappade halva sitt väljarstöd.

”När väljarna frågar vilket parti Liberalerna är och vad vi står för, kommer de inte att godta något annat än ett svar på just detta – inte vad vi tycker om andra partier, inte hur vi hade hoppats valet 2018 skulle slutat och inte bortförklaringar om att liberalismen är i kris.”

Om mittenpositionen kommer gynna oss i längden är omöjligt att veta. I det nuvarande parlamentariska läget kommer Liberalerna alltid att ha en möjlighet till att förhandla med regeringen, vare sig den leds av Socialdemokraterna eller Moderaterna, men riskerar samtidigt att blöda väljare åt två håll. Därtill finns det inte ett naturligt lag att ta regeringsmakten med.

Strategiska profileringar och jakten på heta sakfrågor kan pågå i all oändlighet - med den kan aldrig ersätta en sammanhängande politik och en berättelse om

Sverige. När väljarna frågar vilket parti Liberalerna är och vad vi står för, kommer de inte att godta något annat än ett svar på just detta – inte vad vi tycker om andra partier, inte hur vi hade hoppats valet 2018 skulle slutat och inte bortförklaringar om att liberalismen är i kris. Liberalerna måste komma underfund med vilka de är, sedan skaffa lite självförtroende och vara ärliga med det. Annars kan partiet lika gärna avskaffas och låta medlemmarna gå med i C och M.

Love Frisell

låt inte skolan hamna i skuggan

Sedan länge har Liberalerna varit ett av de få partier som lägger ett stort fokus på skola och utbildning. Detta ska fortsätta även framöver. Utbildningen är grundstenen till den framgång som landet når: både ekonomiskt, socialt och kulturellt. Att vara ett "skolparti" ska inte vara icke-aktuellt som många partister ofta tror. Att vara ett "skolparti" ska innebära stolthet.

Skolan är den plattform där landets framtida medborgare utvecklas som individer och får utbildning - inte bara för skoltiden, utan också för hela livet. I skolan lär man sig inte bara att räkna matte och skriva texter med korrekt grammatik, men även demokratiska värderingar. Det är där och då som eleven utvecklas till en självständig individ med förmågan att lyssna, reflektera över och ställa frågor till sina medmänniskor, till regeringen och till samhället. Frågor som imorgon kommer att leda Sverige i en viss riktning och på så vis forma vårt land.

Skolan är början på individens självständiga liv och är nyckeln till den globala friheten. En bra utbildning ger möjligheten till en bra framtid och gör det enklare att komma in i arbetslivet och försörja sig själv. Särskilt viktigt är utbildningen i yngre åldrar, som forskarna vid 2010 års Abecadarianprojekt kunde konstatera. Får man ett bra och stadigt underlag med kunskap för senare studier, då blir det mycket lättare efteråt. Därför är det extra viktigt att grundskolan och dess förbättring ligger i centrum inom utbildningspolitiken.

Förra året gick vi till val med skolan som en av våra viktigaste frågor, men idag finns det en risk att vi tappar skolfrågan helt. Att lyfta upp alla samhällsproblem och lägga större fokus på dem är väldigt viktigt och vårt ansvar. Klimatfrågan "väntar" inte och kräver handling nu. Så länge det finns hedersförtryck i landet och utanför ska det bekämpas varje dag. Människor som är nya i landet ska kunna integreras in i samhället enkelt och snabbt, och så vidare.

”Som Nelson Mandela har sagt: Education is the most powerful weapon which you can use to change the world.”

Skolan ska inte putta undan dessa samhällsproblem som vi ska lösa tillsammans. Allt ska lyftas upp, men skolan får inte heller hamna i skymundan. Det ska inte glömmas bort att för att kunna bekämpa alla dessa olika problem behöver vi ha en förbättrad skola med hög utbildningsnivå i Sverige. De barn och ungdomar som går i skolan idag är de som kommer leda Sverige imorgon och fortsätta kampen som vi för idag. Det är de som är morgondagens kraft, morgondagens lärare, vårdpersonal, politiker och egenföretagare. Det är de som ska bygga vårt land.

Därför, mina kära LUF:are, är det viktigt att vårt förbund, som tror på den enskilda individen, ska se till att vårt moderparti fortsättningsvis driver skolfrågan för att den ska bli så bra som den kan vara, för det är genom den utbildningen som individer får friheten att bygga det liv de önskar stå på egna ben och förändra landet och världen till ett bättre ställe. Som Nelson Mandela har sagt: “Education is the most powerful weapon which you can use to change the world.”

Ani Daspanyan

en ny era

För nästan trettio år sedan föll Berlinmuren. Den nionde november 1989, det var slutet på 30 år av inspärning, tortyr och separation - det blev början på någonting annat. Kommunismens fall möjliggjorde för de östeuropeiska länderna att gå med i vår Europeiska Union. "Vårt nya Europa är fött", basunerade NATO:s tidigare generalsekreterare Anders Fogh Rasmussen, och det hade han alldeles rätt i.

Det nya Europa innebar att enade europeiska länder mötte framtiden hand i hand. Även länder i Östeuropa fick ta emot fördelarna av att byta planekonomi mot marknadsekonomi, ockupation mot samarbete och förtryck mot frihet. Än idag är Ungern ett land som vittnar om nazismen och kommunismens brott. För några veckor sedan åkte jag tillsammans med flera medlemmar ur Liberala Ungdomsförbundet till Ungern för att minnas, lära och försöka förstå dagsläget.

Det första studiebesöket var på förintelsemuseet i Budapest. På gården finns en enorm vägg med tusentals namn ristade i sten. Namn på en bråkdel av de kvinnor, pappor, vänner, barn, äldre och nykära som mördades under förintelsen. Det är så många namn att det är svårt, nästan omöjligt, att förstå att varenda ett av

dem en gång varit en människa som drömt, vuxit upp, varit kär och lekt hemma på gatan som liten.

Dagen efter besökte vi House of Terror, ett museum som informerar om kommunismens tid i Ungern. Muséet vittnar om slavarbete, svält och lidande. Under rubriken "offer", kunde man se bilder på några av alla de människor som har blivit mördade i kommunismens namn. Efter ett besök dit är det svårt att tänka sig att ens den mest radikale socialisten kan ha mage att kalla sig för kommunist.

Jag drabbas alltid av skuldkänslor när jag besöker platser som vittnar om lidande. Jag blir arg för att jag inte var där och kunde hjälpa de där människorna på bilderna. Samtidigt vet jag att det är en fullständigt irrationell känsla att känna skuld över någonting som hände innan jag var

”Tror människan att hon blivit immun mot konsekvenserna inhumanitet och ofrihet kan leda till?”

född. Samma känslor omvandlas till skuldkänslor för att jag idag kan göra mer än jag gör, för att garantera att historiens fasor inte upprepas. Skuldkänslor över att jag inte offrar allt jag har för andras skull, skuldkänslor över att priset jag betalar för min frihet och mitt engagemang är alldeles för billigt i jämförelse med priset andra får betala.

Historien och minnena av vad som kan hända när vi steg för steg börjar växla in vår frihet för en inbillad trygghet är så otroligt närvarande i Ungern. Därför är det också svårt att förstå hur friheten än en gång kan tas för given. Tror människan att hon blivit immun mot konsekvenserna inhumanitet och ofrihet kan leda till? Har människan helt enkelt blivit så komfortabel att hon tycker att Fidesz löften om hög välfärd och enfaldens bekvämlighet är mer värt än rättsprinciper och mänskliga rättigheter?

I dagens Ungern känns det som att alltför många hade svarat ja på de frågorna. Det nya Europa vi lovades är förvisso nytt, men också detta är ett icke önskvärt ett. Frihet från nazismens och kommunismens bojor, likväl fängslade i ofrihet. Sedan 2010 när regeringspartiet Fidesz fick egen majoritet monteras demokratin ner ett steg i taget. Premiärministern Viktor Orban har drivit igenom reformer som stärkt hans makt, regeringen stoppar universitetskurser de anser har fel innehåll, journalister tvingas att avslöja sina källor och regeringen försöker ta kontroll över det civila samhället genom att smutskasta och hota organisationer som Orbáns regering ogillar.

Människorättsaktivisten András som arbetar för Helsingforskommittén berättade att han är rädd att han kommer vakna nästa morgon utan jobb, eller att han kommer hamna i fängelse. Ungdomarna i Ungerns liberala

parti, Momentum, oroar sig ständigt för landets utveckling. En av dem berättade om hur han inte vågar demonstrera mot Fidesz i rädsla för att hans statligt anställda föräldrar då ska sparkas. En annan berättar om hur hon är livrädd över att vara kvinna i ett land där aborträtten är hotad och kvinnomisshandel är en del av vardagen. De är inte äldre än vi, men riskerar mer för sitt engagemang som 17-åringar än vi förmodligen kommer göra i hela våra liv.

För oss kanske det inte längre handlar om vilka som har intresset att engagera sig för ett mer demokratiskt Europa, utan snarare om vilka som tar den demokratin för givet och vilka som inte gör det. Vårt engagemang riskerar inte vår frihet, det sätter inte våra familjer i fara, vi slipper se våra vänner skadas. "I Ungern handlar politiken inte längre om vilka som är höger och vilka som är vänster, det handlar om vilka som är för en demokrati och vilka som inte är det", konstaterar våra motsvarigheter i Momentum.

Även om väggar med mördade människors namn och bilder vittnar om dåtidens Europa, vittnar våra ungerska vänners berättelser om nutiden och möjligen även framtiden. Tack vare våra ungerska vänner finns det hopp om att Europa kan infria det trettioåriga löftet, och gå en ljusare framtid till mötes

Tack vare sådana som dem vann oppositionen borgmästarvalet i Budapest och många andra städer. Tack vare dem, de som är villiga att betala det där dyra priset, är hoppet om en demokratisk framtid i Ungern starkare än på länge. Men för oss runt om, som inte själva behöver betala handlar det mer än

någonsin att våga svara när det ropas på hjälp.

Det är det minsta vi kan göra för våra vänner i Ungern, men även för de modiga frihetskämparna som för 30 år sedan skapade oss ett nytt Europa när de fick muren att falla. Den nionde november 1989 blev starten på en ny era i historien, inte minst för Ungern. Låt inte den kampen ha varit förgäves..

Emmy Scilaris

vad kan vi lära av Kristdemokraterna?

Den tjugioåttonde juni valdes Nyamko Sabuni till ny partiledare för Liberalerna på det extrainsatta landsmötet i Stockholm, och under höstens landsmöte i Västerås får hon sin första chans att sätta sin egen prägel på partiets politik. Det är början på vad som kommer vara hennes Liberalerna i minst ett, antagligen två, riksdagsval. Det behövs en ny riktning och ett arbete som levererar resultat, för under de första månaderna har inte mycket ändrats från Jan Björklunds tid.

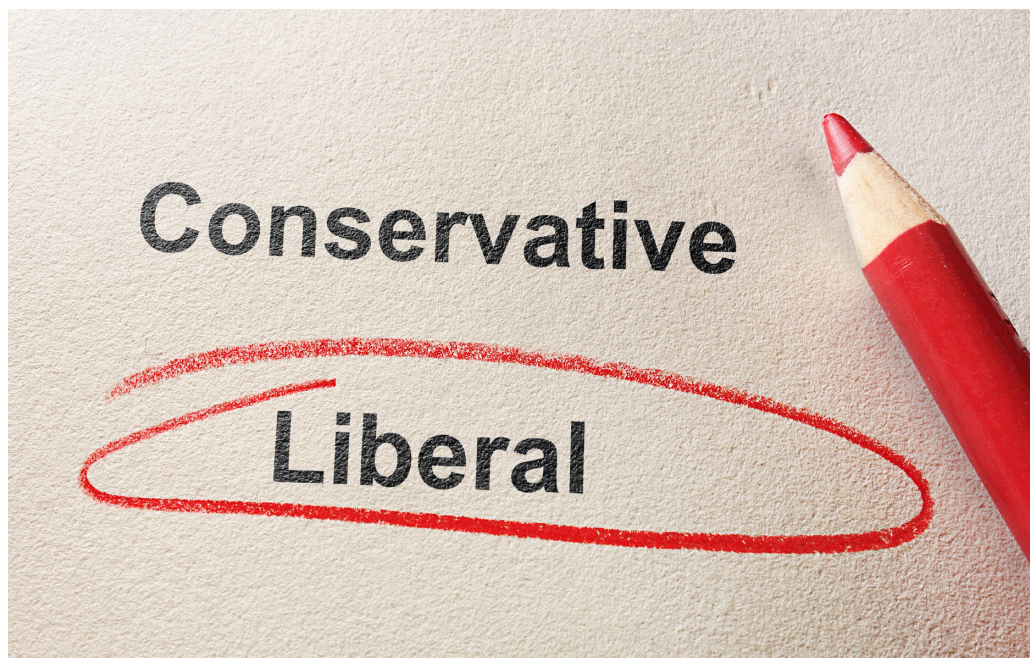
Partiet kämpar just nu med opinionssiffror under riksdagsspärren, en partiledare som är okänd för väljarkåren och vi har en lång resa framför oss till nästa riksdagsval. Låter det bekant?

Den tjugotredje mars 2015 valdes Ebba Busch Thor till ny partiledare för ett krisande Kristdemokraterna, och fyra år senare har hon onekligen satt sin prägel på partiet. Under vårens allra bästa dagar hade KD ett tvåsiffrigt stöd i opinionen, och partiet har lyckats påverka debatten i allra högsta

grad. Kan det, trots våra olika åsikter, finnas något att lära från Kristdemokraterna?

Dagens stora politiska skiljelinjer går inte efter höger-vänster-skalan, och det faktumet har KD tagit tillvara på. Det är inte längre frågor som fastighetsskatt eller jobbskatteavdrag som delar partierna och väljarkåren. Som en konsekvens av Sverigedemokraternas inträde i svensk politik är det istället de kulturella frågorna som tar plats. Den utvecklingen är inte särskilt förvånande i ett land som över tid har blivit mindre homogent och där olikheter mellan grupper är mer kännbara. Det har blivit enklare att måla upp skiljelinjer mellan vi och dem, och värden som öppenhet och tolerans är inte längre något alla är intresserade av att stå upp för.

Samtidigt som Moderaterna gör sitt bästa för att vara det statsbärande allmänborgerliga partiet har KD kunnat inta positionen som ett smalare och mer konservativt parti, i många fall ett mer polerat SD. Det har varit framgångsrikt

och belönats av väljarna, även om KD i själva verket främst slåss mot halmgubbar. Därför kan frågeställningen säkerligen framstå som löjeväckande för unga liberaler. Ska liberaler börja prata om att det heter julskinka och inte helgskinka, att det är kristna värderingar som behövs i förorderna och har det blivit dags att ifrågasätta mångfalden?

Givetvis inte - att lära från Kristdemokraterna innebär inte att kopiera dem. Däremot agerar och navigerar de sig igenom det politiska spelfältet på ett väldigt skickligt sätt som långsiktigt gynnar den svenska högern. Är det något Liberalerna kan behöva, så är det just långsiktigheten. Vi behöver komma ifrån inställningen där snabba och ogenomtänkta

utspel som kan ge kortsiktig effekt i opinionen ses som rätt tillvägagångssätt, och istället bli mer taktiska.

Integrationsfrågan är en av de viktigaste utmaningarna som finns att hantera de kommande åren, och det vore olyckligt om debatten och politiken förs åt ett alltför konservativt håll där assimilation blir riksdagsmajoritets hållning. Avsaknaden av liberal politik är sämre politik, och därför krävs det att liberaler tar plats från konservativa i dessa frågor. Det har varit naivt att tro att integrationsfrågan enbart handlar om ekonomiska faktorer som egenförsörjning där allt löser sig när man fått in sin första fot på arbetsmarknaden.

Att som liberaler ducka för frågor med motiveringen att man inte ska spela på en planhalva där debatten riskerar att gynna andra parter visar inte en ideologisk säkerhet, utan får istället de liberala svaren att framstå som mindre trovärdiga. Det är viktigt att liberaler tar plats i "kulturkriget" och visar att det narrativ som KD målar upp där sans och balans står mot ett vänsterliberalt etablissemang i själva verket är luftslott.

Liberalerna ska vara mer än ett intresseparti för vapenintresserade lärare som betalar värnskatt, och för att vi ska bli det behövs en större vidd gällande vilka frågor som lyfts. Det krävs också att frågorna lyfts ur nya perspektiv, och med Nyamko Sabuni som ny partiledare finns en unik möjlighet att göra just det. Hennes resa har gått från Burundi till Sverige som tolvåring och därefter hela vägen till riksdagen, Rosenbad och partiledarposten. Det är en historia som förkroppsligar Sverige som möjligheternas land, där hårt arbete och strävan är något som lönar sig.

När Ebba Busch Thor och resten av svensk höger går vilse i kulturkriget måste det finnas ett stabilt liberalt parti, och Nyamko Sabunis uppgift är enklare att formulera än att genomföra. Man ska vara ödmjuk inför den utmaningen, men att vi liberaler tar oss an den är av yttersta vikt för vårt existensberättigande.

Marcus Willershausen

är det en mänsklig rättighet att få tigga?

Vellinge, Staffanstorp, Katrineholm, Sölvesborg, Kungälv, Bromölla, Trelleborg, Munkedal, Eskilstuna, Lidingö, Täby och Danderyd.

Listan på kommuner som försöker trolldra bort tiggeriet börjar bli lång. Genom krav på tillstånd eller förbud har kommunpolitiker gjort sitt yttersta för att få bort tiggare från sina gator. I många kommuner har Liberalerna sagt nej till tiggeriförbud, men inte i alla. I Vellinge var L drivande tillsammans med M och SD. I Munkedal lyfte M frågan om tiggeriförbud och förslaget gick igenom i kommunstyrelsen tack vare att L valde att avstå i omröstningen. På följande kommunfullmäktige röstade L dock nej. I Danderyd medverkade fem liberala ledamöter till att rösta igenom ett förbud mot både passivt och aktivt tiggeri på förslag av M. I Sölvesborg och Bromölla återremitterade L ärendet för att få underlag på hur många kommuninvånare som tyckte att tiggeri störde ordningen. Vid den efterföljande omröstningen röstade L dock nej i båda kommunerna.

Det finns redan idag möjlighet att med gällande ordningsföreskrifter

agera mot störande av allmän ordning eller nedskräpning i många kommuner. Det går även att avvisa EU-medborgare som inte är självförsörjande och saknar heltäckande sjukförsäkring efter tre månader. Att myndigheterna inte verkar tillämpa dagens regelverk verkar ingen ha tänkt på när man diskuterat nya regelverk. Debatten om tiggeriförbud har istället handlat mest om upplevd trygghet eller obehag när den egentligen borde handlat om detta; kan man införa tiggeriförbud och bör man införa tiggeriförbud?

Den första frågan handlar om juridik: tillåter svensk lag eller internationella konventioner införandet av tiggeriförbud? I Vellinge upphävde länsstyrelsen beslutet vilket överklagades till domstol. Både förvaltningsrätten och kammarrätten bedömde att tiggeriförbudet inte var lagenligt då man inte lyckats visa att tiggeriet faktiskt störde den allmänna ordningen, vilket är

”Debatten om tiggeriförbud har istället handlat mest om upplevd trygghet eller obehag när den egentligen borde handlat om detta; kan man införa tiggeriförbud och bör man införa tiggeriförbud?”

ett krav för att få införa lokala ordningsföreskrifter. Högsta förvaltningsdomstolen godkände dock förbudet då syftet var att upprätthålla allmän ordning och det rörde sig om ett ”snävt avgränsat geografiskt tillämpningsområde”. Denna dom kan dock komma att ogiltigförklaras beroende på Europadomstolen avgörande i ett pågående mål där en tiggare stämt staten Schweiz. Tiggaren har bland annat åberopat yttrandefrihet och förbud mot diskriminering som argument för varför tiggeri skyddas av Europakonventionen om Mänskliga Rättigheter. I flera länder har man ansett att det strider mot yttrandefriheten att förbjuda människor från att kommunicera sin nöd. Frågan är om EU håller med.

Den andra frågan handlar om ideologi: är tiggeriförbud liberalt? Där tycks liberaler ha olika åsikter. För mig är det svårt att som liberal motivera tiggeriförbud utifrån

dess frågor:

Borde inte förbud vara den sista lösningen på samhällsproblem? Är det proportionerligt att införa generella förbud mot ett fåtal tiggare? Och borde inte våra redan begränsade polisiära resurser prioriteras på annat?

Victoria Viklund

vad är ett namn?

Liberalerna - vi är vad vi heter.

Men vad betyder det egentligen?

Ibland hävdas det att Liberalerna är ett mittenparti. Att liberalismen skulle vara någon sorts mittenideologi i betydelsen att den står mellan socialismen och konservatismen. L är helt enkelt en kompromiss, och en av grundbultarna i en kompromiss är att alla är mer eller mindre missnöjda.

Liberalismen är den ideologiska strömning som kan skryta med längst historia och bredast utveckling. Att reducera det till något så enkelt som en blandning av två andra ideologier är närmast perverst och ett oerhört svek mot de som föregått oss. Vill vi bli tagna på allvar måste vi sluta banta vår ideologi till en som passar det senaste utspelet som lagts fram av moderaterna eller det som lagts fram av socialdemokraterna. Ändå är det just där vi så ofta hamnar. Därför är det faktiskt inte heller särskilt konstigt att det varit svårt att stiga i opinionen. L är tråkiga.

När jag själv började intressera mig för politik och partier i Sverige visste jag knappt att Folkpartiet existerade. Eller det kanske jag gjorde; men vem tusan stödde

dem? Då var det i stort sett bara moderaterna och sossarna som jag kunde namnge på rak arm. Idag kan jag tänka mig att man kan räkna upp SD och eventuellt Centern också, och med det har spelfältet balanserats. Men själva frågan kvarstår. På vilket sätt utmärker sig L?

I brist på att själva definiera sig har Liberalerna låtit sig definieras av andra. Den uttjatade valanalysen, L's brist på en berättelse om Sverige, är alltfjämt tråkig och alltfjämt relevant. Var finns vår historia om ett Sverige som har funnits, finns och kommer att finnas (åtminstone tills vi fixat världsfederation)? Det må vara en svår fråga och jag har själv inget vettigt svar, men jag blir heller inte förvånad när folket inte rusar till valurnorna för min skull.

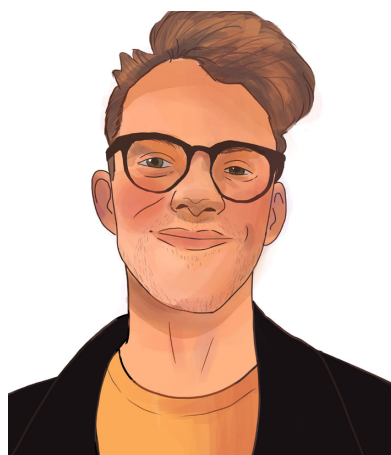
Sverige behöver, precis som resten av världen, en liberal röst och ett liberalt parti. Det här partiet måste också vara grundat i sin ideologi. Ett liberalt parti måste stå för rationalitet, optimism och att sätta den enskilda personen främst. Ett sådant parti måste

även våga stå emot diverse särintressen, oavsett i vilken form de förekommer, annars kan man inte ha en människocentrerad politik. De andra psuedoliberala partierna i Sverige, misslyckas allihopa på minst en av dessa punkter. Här finns alltså Ls möjlighet. Om man vågar att fullt ut faktiskt anamma liberalismen och det frihetliga finns det ett stort tomrum att fylla.

Ute i Europa har vi under en tid nu sett att liberala partier växer. En stor anledning till det är att de vågat stå emot de andra partierna och inte låtit sig reduceras. De har istället bildat stark liberal opposition. Tyvärr är det nog så att vill man få ett större utrymme så måste även våga säga nej till de andra. Klart det är bra att vara med och styra ett land, men att offra stora långsiktiga vinster för små kortsiktiga kan knappast någon tycka vara vettigt.

Liberalernas hela existensberättigande och kanske överlevnadsstrategi, ligger just i att, även när det är svårt, våga vara det vi heter.

”Sverige behöver, precis som resten av världen, en liberal röst och ett liberalt parti. Det här partiet måste också vara grundat i sin ideologi. Ett liberalt parti måste stå för rationalitet, optimism och att sätta den enskilda personen främst.”

Philip von Schéele

vems jobb är det egentligen att vara vuxen?

Jag lämnade gruppen "Liberaler - Vilken väg tar vi?" i början av hösten, vilket visade sig vara ett genidrag för mitt psykiska välmående. Det är en erkänd sanning att det är lättare att tycka om partiet som organisation om man lyssnar så lite som möjligt på hur det låter internt - något som bevisats om och om igen det senaste året.

Var är det meningen att gränsen ska gå, mellan högt i tak och god ton? Kanske är det som i balansen mellan realism och ideologi, där det första är det som är centralt för att debatten ska ha något syfte, men om det inte genomsyras av det senare, då blir det inte kul alls i längden.

Rollen som den vuxna i rummet har onekligen varit eftertraktad 2019. Vi har M-KD linjen, där begreppet tydligt definieras som att vara den som talar längst om vilka som deltar i samarbetet, innan det gäller att så fort som möjligt lämna skutan. Sedan har vi världsledaren som drar skämt på twitter, och därtill tonåringen som står framför FN och ryter ifrån istället för att hålla såpa i fontäner som en del

av sin nollning. Slutligen har vi debatten inom vårt eget parti, där ungdomsförbundet tydligen inte bara har i uppgift att leda den ideologiska debatten, värva medlemmar, fånga förstagångsväljare och vinna debatter mot andra ungdomsförbund - vi ska också leverera valvinster, bemanna valstugor och vända andra kinden till efter en och annan intern uppläxning.

Den som vill vara krass kanske vill hävda att det är en generationsfråga. De som varit tonåringar under den senaste mandatperioden skriver sällan saker online som de inte skulle förmå sig att säga högt. Men detsamma gäller inte dem som är gamla nog att, säg, ha barn i vår ålder. Där verkar det som att tonen på twitter, eller i facebook-trådar, inte behöver vara "på riktigt".

Jag må ha gjort mig skyldig till både en och två klämkäcka "Kul att du tycker saker!" när jag blir förbannad, men jag har åtminstone försökt hålla mig till ämnet. Jag har aldrig frågat någon partist hur deras familjesituation ser ut i ett försök att göra politik av det,

”Unga liberaler kallas ibland för snöflingor, och partiet skulle göra gott i att minnas det ibland. Blir det för kyligt kommer vi hårdna till iskristaller.”

inte ens när jag fick frågan “har du barn?” som svar på ett inlägg i rökförbuds-debatten. (Det där funderar jag fortfarande över. Om jag hade haft barn, så hade det väl synts på Facebook? Eller ännu bättre: skit fullständigt i mina hypotetiska ungar.)

Unga liberaler kallas ibland för snöflingor, och partiet skulle göra gott i att minnas det ibland. Blir det för kyligt kommer vi hårdna till iskristaller. Vad gör de då, när vi inte ger oss ut i regnväder för att tapetsera staden med deras ansikten?

Detta gäller inte alla partister, som varje vettig person förstår. Tyvärr är det de trevliga partisterna, tillsammans med den givande ideologiska debatten, som får betala när vi tröttnar. För när ungdomsförbundare smält bort

och inte orkar delta i den interna diskussionen, då dör den. I den briljanta serien Brooklyn 99 säger Jake Peralta i en minnesvärd sjukhusscen “I’m fine, the doctor told me all the bleeding was internal. That’s where the blood is supposed to be!”

Jag är inte så säker.

Karin Pettersson
Redaktör Liberal Ungdom

FO-krönika: ostbågar och partiets framtid

När jag tog över efter Joar var allt inte perfekt. Hans dator som jag fick ta över luktar ostbågar och hans engångsrakhyvlar dyker upp överallt. Men det finns en sak jag är glad över att Joar lämnade efter sig - en relation med partiet som är bättre än någonsin. En relation där vi är schyssta mot varandra och informerar varandra om utspel istället för att bråka i media. Men det har inget egenvärde. En god relation med partiet betyder absolut ingenting. Det betyder ingenting om vi inte får vara en del av politiken partiet för ut.

Liberalerna är ett parti med en oerhört rik och ärofylld historia. En historia att vara riktigt stolt över. Liberalerna såg till att kvinnor fick rösträtt, Liberalerna stod emot nazister och kommunister med rak ryggrad medan alla andra svek. Vi kan vara stolta över vårt moderparti för väldigt mycket. Men vi står vid ett vägsکیل. Det må låta som en klyscha men vi har ett ödesdigert landsmöte framför oss. Partiet har alltid tagit strid för människors fri- och rättigheter med liberal ideologi som grund. Jag har sagt det tidigare och jag

säger det igen, vi är garanten mot de konservativa strömningarna i partiet. Det vi levererar på landsmötet kommer avgöra utfallet i den politik partiet fattar beslut om. Den politik som antingen lyfter Liberalerna, eller skämmer ut vår ideologi.

Om vissa vill prata sjukvård, andra skola, en tredje rättspolitik, en fjärde feminism och sen en femte klimat - då kan man faktiskt inte prata om allt samtidigt. Det finns inte en kotte i väljarkåren (mig själv inkluderat) som på fullaste allvar förstår vad vi vill göra och vilken politik man faktiskt får när man lägger sin röst på Liberalerna.

”vi är garanten mot de konservativa strömningarna i partiet.”

Liberalernas ideologiska kompass snurrar i superfart, från snabbt konsekvenslöst tänk i rättspolitik till beslut i migrationsfrågan som baseras på rädsla. Sen går vi plötsligt åt rakt motsatt håll med starka ställningstaganden gentemot SD. Den här konstanta paniken som bara leder till något slags mellanting där ingen får vara missnöjd är jättedålig. L måste våga stanna upp. Ibland betyder det mellanmjölk, kompromisser och mesig politik. Så politik som vi i LUF blir rätt provocerande av - den råder brist på slagkraftighet, radikalism och progressivitet. Men den måste vara liberal. Den måste få vara väl grundad i vår liberala ideologi.

En god relation med partiet utan att på allvar påverka moderpartiets politiska utveckling gör oss ungefär lika meningsfulla för utvecklingen i svensk politik som Ungsvenskarna. Rätt jävla irrelevanta helt enkelt. Vi kämpar så hårt dag och natt, på bokbord och skoldebatter, utanför vallokaler och på styrelsemöten. Vi gör det för att påverka svensk politik. I Västerås gör vi det tillsammans för Liberalernas framtid, och för politikens utveckling.

Romina Pourmokhtari
Förbundsordförande

13,4
2002

**LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET**

3,6
2019

Posttidning B

Avsändare
Liberala Ungdomsförbundet
Hantverkargatan 25 ÖG
11221 Stockholm